

Какво разказа Милка.

Милка имаше три дъца: Петърчо, Борчо и Стефанка. Най-малкото бѣше Петърчо, а най-голѣма бѣше Стефанка.

— Мамо, каза единъ день Стефанка, какво има на небето? Какво нѣщо е мѣсецътъ, какво сж звѣздитѣ? Защо едни отъ тѣхъ блѣскаатъ като живи, а други свѣтятъ тихо, безъ да трепкатъ?

— Добрѣ, каза майка ѝ, ще ти разкажа. Азъ ще зема Петърчо, а ти земи за рѣка Борчо и да излѣземъ на двора. Вѣнъ е чудна лѣтна нощъ. Звѣздитѣ свѣтятъ като голѣми елмази, а мѣсецътъ като че ли плува надъ леки облачета...

И тѣ излѣзнаха.

Милка седна на прага и зе Петърчо на колѣнѣтъ си, Борчо се облегна на оградата, а Стефанка застана на вратата.

— Мамо ма, защо мѣсецътъ плува? И защо се изкачва нагорѣ?

— Чакайте, прѣкжана ги майка имъ. Само не бързайте. Всичко ще ви разправа. Имайте търпѣние.

— Гледайте мѣсецътъ, каза тя. Кава форма има той?

— Кржгълъ е! извика Борчо.

— Да, кржгълъ е, каза Милка; по-право той е топчестъ. Само че за насъ отдалечъ изглежда като че ли е плосъкъ.

По мѣсецътъ има сжщо такива планини, каквито има по земята, само, че тѣ тамъ сж безводни и безъ дървета и трѣви.

— Защо?

— Защото ученитѣ хора сж доказали, че тамъ нѣма въздухъ.

— А защо мѣсецътъ не е като слънцето? запита Стефанка, която бѣше вече ученичка въ първи класъ. Защо той не блѣщи?

— Защото слънцето е огнено и горяще, а мѣсецътъ е сжщо като нашата земя, на която сега седимъ.

— Не може да бжде, се обади Борчо. — Земята нито свѣти, нито виси на въздуха.